

Chương 6

“**Đ**ì đâu? Giờ mới về?”

Tôi thi triển khinh công mà tôi cho là rất lợi hại. Kết quả, bị bố tóm được.

“Dạ.... chuyện đó....”

“Cúng mẹ con trước rồi hãy nói.”

Rồi bố im lặng. Sau đó, bắt đầu lễ tế vừa đáng sợ vừa im lìm, tôi đã cố sức chạy trốn, vậy mà vẫn đợi tôi về mới bắt đầu.

Trong lúc làm lễ, tôi không ngược nhìn ảnh mẹ, chỉ cắn chặt môi hành lễ. Sau khi kết thúc, trong lúc đi dọn thức ăn trên bàn, tôi bị bố giáo huấn.

“Rót cuộc đã đi đâu, điện thoại cũng không mở! Con có biết suy nghĩ không?”

“.....”

Bố đang khóc. Tôi im lặng nghe, không hé môi nói tiếng nào, bố dường như giận hơn tôi tưởng.

“Đám giỗ mỗi năm chỉ có một lần, con không giúp được gì, lại bỏ ra ngoài như vậy, mẹ con vui sao? Đã mấy giờ rồi, bây giờ mới về!” Tôi không muốn bố thấy tôi khóc.

Để xoa dịu tâm trạng mình, tôi bỏ ra ngoài, bố lại nói với theo như thế.

Tôi nhìn chăm chăm vào mắt bố: “Vì mẹ không thích nên con mới bỏ ra ngoài! Muốn con khóc ở nhà à? Tim con sắp nổ tung, chỉ cần đứng ở cửa thôi con cũng muốn điên rồi, thử không nổi nữa! Bố biết rõ con đã sống như thế nào trong gia đình không có mẹ. Tại sao bố lại còn như vậy! Mỗi năm, con đều như thế sao? Chẳng phải con luôn chịu đựng rất tốt sao! Chỉ ngày hôm nay.... Chỉ hôm nay, con lo mình sẽ điên mất nên mới bỏ ra ngoài!”

“Tại sao chỉ là hôm nay! Hơn nữa, đã mấy giờ rồi? Là giờ một đứa con gái trở về nhà sao? Ngộ nhớ xảy ra chuyện gì thì sao?”

Thế con cũng sẽ đi ra ngoài! Thà ra ngoài còn hơn chết ngạt ở nhà!”

Bốp!

Lúc tôi định thần lại, một bên má tôi nóng ran, nước mắt đầm đìa, nức nở...môi run run...

“Đó là...đó là... lời lẽ để nói chuyện với bố sao...?” Bố dường như cũng hối hận về hành động của mình, nhưng vẫn nói như thế. Tôi biết bố lo lắng thế nào, cũng biết bố giận thế nào. Nhưng...nhưng mà...

“Con...biết...lúc 7 tuổi... Con vẫn nhớ rất rõ... là vì con... vì lỗi của con.... Mẹ mới chết...”

“Huệ Bản...”

“Là tại con. Con làm sao có thể ở nhà được, sao có thể làm lễ được.”

“Huệ Bản, chuyện đó...”

“Nếu con.... Không nhất quyết đi bộ... Nếu như thế? Có thể sẽ không xảy ra chuyện như vậy! Con là kẻ có tội, con sao có thể...”

Tôi lấy tay ngăn dòng nước mắt, chạy lên lầu, sau đó, chạy thẳng về phòng mình. Lòng tôi đau buốt. Cho dù tôi khóc thế nào cũng không thể phá tan được tảng đá trong lòng mình. Hôm nay, tôi chỉ có thể cảm nhận được sức nặng của tảng đá. Người mẹ trong sâu thẳm lòng tôi, hôm nay đang đâm vào tim tôi đau nhói.

Cộc cộc!...

Có người đang gõ cửa phòng, nhưng tôi không lên tiếng. Người ở bên ngoài xoay tay nắm cửa, cửa phòng đã khóa rồi. Tiếp đó, tiếng gõ cửa lại vang lên, không phải bố thì là dì, cho nên tôi không trả lời. Không, cho dù là ai đi nữa, tôi cũng không quan tâm. Ai cũng không muốn gặp!

Cộc! Cộc! Cộc! Cộc! “Này, mở cửa.”

Tôi đang nằm trên giường, chợt run lên. Giọng nói của Ngân Hách. Hắn từ nào giờ không có hứng thú với chuyện người khác, sao lại gõ cửa phòng người ta. Hơn nữa, hắn bình thường không xem tôi là con gái, mỗi lần, hắn đều tự tiện mở cửa bước vào.

“Này, còn không mở à?”

“.....”

“Tôi phà cửa đấy!”

“Cậu đừng gõ nữa, về phòng đi!” Tôi la lên.

“Cậu tốt nhất nên nhân lúc tôi chưa trở mặt, mau mở cửa đi!”

“Tối rồi, cậu về ngủ đi.”

“Ừ, biết rồi.”

Hắn dường như đã từ bỏ ý định rồi, tôi cứ tưởng vậy.

Rầm!!! Vang lên tiếng vật gì đó bị phá vỡ, tôi quay lại nhìn. Cửa phòng bị hắn đá lắc lư như tấm giẻ lau.

“Này!”

“Hử, gì?”

“Cậu? Cửa phòng tôi?.....”

Vốn dĩ, đầu tôi sắp nổ tung rồi, hấn lại làm gì thế.

“Xem ra, tôi nói nhẹ nhàng không có tác dụng gì, cho nên...” hấn còn dám nói như vậy?

“Cậu nên hỏi tôi một tiếng chứ?”

Ngân Hách dường như bỗng nhớ chuyện gì, nhìn vào tay trái mình. Tôi còn tưởng là gì, hóa ra là túi chườm nước đá.

“Cái đó là gì?” Tôi cúi gắt hỏi.

“Sau khi bị tát, nghe nói nên chườm nước đá.”

“Ai nói?”

“Dì nói, cậu lại đây.”

“Thôi đi!”

Tôi bắt đầu nhe nanh múa vuốt. Hấn vẫn nắm chặt tay tôi, áp túi nước đá vào mặt tôi.

Tôi há miệng thở. Trên mặt sưng đỏ bỗng nhiên áp vào thứ lạnh như vậy, thật không có tí nghi thức ngoại giao nào.

“Bỏ ra! Tôi bảo cậu bỏ ra?”

“Mát không?”

“Thịt sắp tê cứng rồi, bỏ ra!”

“Được, nghe cậu vậy.”

Nói rồi, hấn lấy túi nước đá xát vào mặt tôi?

A! Đau! Tôi đá thành thạch vào chân hấn. Hấn vẫn không buông. Tôi suýt chút bị tên điên này làm cho thịt đông cứng hết. Gò má tôi dính nước trong túi đá chảy ra ướt nhèm, tất nhiên cũng là vì nước mặt tôi chảy ra.

Phủ quần áo đứng dậy, tôi ra ngoài rửa mặt. Vừa định đi vào phòng mình, lại bị hấn bắt làm tù binh.

“Hôm nay cậu sao thế hả? Bây giờ tôi rất mệt, hơn nữa, giờ đã là một giờ sáng rồi.”

Nhưng hấn chẳng nói gì, tắt hết đèn trong phòng khách. Hấn bắt tôi ngồi xuống ghế, tôi đã sức cùng lực kiệt, nên đành nghe theo sự sắp xếp của hấn.

Ngân Hách sử dụng cái remote, là vở hài kịch. Tôi đang định nói, Ngân Hách đã nói trước: “Đây là vở kịch rất vui. Tôi đã chạy suốt một tiếng để mượn về đây. Cậu mà không cười thì biết tay tôi.”

Khuya hôm đó, tôi vì ai đó mà không thể không cười suốt đêm. Xem lần đầu tiên, vì nực cười nên tôi cười không ngớt. Lần thứ hai xem, vì cũng thú vị nên cười. Lần thứ ba, vì Ngân Hách muốn tôi cười. Hắn cứ vỗ vai tôi, nên đành phải cười. Lần thứ tư, tôi nhìn Ngân Hách chăm chăm, gượng cười. Buổi tối trôi qua như thế, nếu mặt tôi lạnh lặn thì đó là chuyện lạ thể gian. Giống như vừa trải qua trận mưa gió chưa từng có trong lịch sử, mặt tôi tả tơi.

“Ôi, sung dữ quá, thật là...”

“Mấy Ngón?”

Trên đường đi học, Ngân Hách giơ ngón tay hỏi tôi. “Hai!”

“Còn nhìn thấy sao? Thật thần kỳ, giống như hai cái hốc vậy.”

Phải, tên nhóc này. Cậu tưởng mắt tôi sung đến nỗi không nhìn thấy gì sao? Thì sao chứ? Tôi còn nhìn rõ. Mắt cậu to thì hay lắm sao? Đều tại hắn chà túi chườm đá vào, bây giờ, cơ mặt tôi căng cứng.

“Này, thật quá đáng... Đều tại cậu, hôm qua, cậu làm thế là có ý gì!”

“An ủi.”

“Cái gì?”

“Là an ủi.”

Một làn gió xuân ấm áp thổi qua mái tóc Ngân Hách, khuôn mặt đẹp trai của hắn cũng sáng lấp lánh. Đúng thế. Trong khung cảnh đầy nắng, gió, đẹp đẽ thế này rất thích hợp nói những lời như thế! Nhưng....

Đối với người bị hành hạ suốt đêm qua mà nói, chỉ có mong ước là muốn xé nát miệng người ra.

“Nếu cậu còn dám dùng cách đó an ủi người khác nữa, cậu chết chắc rồi.” Tôi hậm hực.

“Chẳng phải cậu cười nhiều lắm sao?”

“Cậu cứ vỗ vào vai tôi, nên tôi mới cười.”

“Người bị vỗ vai mà cười được mới là lạ.”

“Tên nhóc này còn không gọi chị Hai! Này, gọi tôi là chị Hai đi!”

“Ừ, biết rồi.” Ngân Hách toét miệng cười, trả lời: “Chị lớn!”

“Cái gì? Chị lớn?”

“Tôi gọi cậu là chị lớn, cho nên cậu yên lòng đi học đi.”

Lại đem chị Hai đảo lại thành chị lớn? Cái tên không có lương tâm.

“Cậu nếu cứ thế mãi thì cũng không tốt đâu. Tôi không phải người dễ bị chọc đâu?”

“Cậu không nói tôi cũng biết.”

“Tốt, biết thì tốt!”

“Tại sao mỗi lần đều bị tôi chuyển sang chủ đề khác thế? Trong đầu cậu toàn là té bào chết à?”

“Ừ, mấy ngày nay tôi chơi game vì tính nhiều quá. Nay, cậu còn làm tôi bị ròi tung lên.”

“Ai bảo cậu để mình bị ròi tung.” Hấn vẫn đối đáp tỉnh bơ.

Thật có thể khóc đến chết được, sao lại có loại người như thế?

Hấn nhìn tôi với ánh mắt chân thành như thế, lại nói với giọng điệu chân thành như vậy, đều giống như thật lòng thật dạ. Nếu thượng đế thật sự tồn tại trên thế gian này, tôi sẽ giơ hai tay lên cầu xin một lần, chỉ một lần: Ước gì lúc đi trên đường, hấn sẽ té lộn nhào, mũi chảy máu! Đây chỉ là ước hết sức giản dị của một thiếu nữ ngây thơ!

“Này! Phải rồi... số điện thoại của cậu là số mấy?” Tôi đứng yên tại chỗ hỏi hấn.

Hấn hơi nhíu mày hỏi lại tôi: “Vẫn chưa biết à?”

“Cậu chẳng phải lúc nào cũng không cho hiển thị số điện thoại của cậu sao? Rốt cuộc là số mấy?”

“Không muốn nói cho cậu biết.”

“Sao có thể thế được. Cậu chẳng phải đã biết số của tôi rồi sao? Mau nói cho tôi biết.”

“Số điện thoại của tôi không thể dễ dàng nói cho biết như thế.”

Ngân Hách muốn chuồn vào cổng trường. Tôi tóm chặt hấn: “Mau...nói...cho...tôi...biết!”

“Thôi được, để tôi làm việc tốt vậy. Nếu cậu cá cược thắng tôi, tôi sẽ nói cho cậu biết.”

“Cái gì... cá cược gì?”

“Xem ra cậu không có lòng tin, cũng phải thôi.”

Ngươi dám cười ta, quyết không thể tha cho ngươi! Tôi nghe rất rõ tiếng ngọn lửa của lòng tự trọng đang cháy bùng trong lòng. “Được, cá thì cá!”

“Có lòng tin không?”

Đó là tất nhiên. Xem ra cậu xem thường tôi hả? Nói đi, bảo tôi nhờ râu sư tử ở châu Phi tôi cũng có thể làm được.”

“Được, cá cược nhé?” Ngân Hách cười. Nếu đổi tôi là người khác, nhìn thấy nụ cười của hấn, chắc sẽ ngất ngây lắm. Nhưng với tôi? Lạnh cả sống lưng! Tôi có linh cảm không lành, một ý nghĩ làm tôi bất an.

“Cũng không có gì khó cả.” Hấn nham nhở.

“Làm gì?” Đứng cách trường mấy mét, tôi làm ra vẻ bình thường, nhưng các giác quan đều căng ra hết.

Ngân Hách mỉm cười nói tiếp: “Trong vòng ba ngày, làm sao để nghe được câu Đúng là học sinh ngoan! Từ miệng “câu” hiệu phó!”

“Cái gì?”

“Làm được không? Chị lớn?”

“Này, này!”

“Cậu lý lẽ hùng hồn như vậy, nên có lòng tin chiến thắng chứ?”

“Gi?...Cậu nói gì hả? Này!”

“Chuyện gì?”

Tôi đi theo hấn vào cổng trường, hét lớn: “Cậu điên à? Cậu biết rõ mối quan hệ giữa tôi và “câu” hiệu phó mà? Tôi nghe được gì? Học sinh ngoan? Chi bằng vui vẻ tự xin nghỉ học trước lúc đó.”

“Cậu chẳng phải đã nói là có lòng tin sao?”

“Chuyện đó...”

“Xem ra cậu không có lòng tin, đừng có ý nghĩ muốn biết số điện thoại tôi nữa.”

Bỗng nhiên, tôi bưng bưng ý chí chiến đấu, nắm chặt tay nói: “Được, tôi nhất định sẽ làm được cho cậu xem!”

“Chắc nhé, đừng có nuột lời!”

“Tất nhiên, Đừng đánh giá chị Hai như thế. Tôi không nói hai lời!”

“Ừ, tốt.”

“Nhưng...”

“.....”

“Nếu tôi thua thì sao?”

Ngân Hách nở nụ cười nham hiểm

“Cũng không có gì. Gọi tôi một tiếng, Anh, là được rồi.”

Tóm lại, Vì tên Ngân Hách đó mà tôi không còn đường sống nữa. Người hai chân trên thế giới này nhiều như thế, tại sao lại cứ là “Câu” hiệu phó?

Trên hành lang, tôi cứ nhìn thẳng vào “câu” hiệu phó đang đi về phía mình. Lúc ông ta đi ngang qua, tôi bỗng cảm thấy có cái gì đó đang bay hướng vào đầu, theo phản xạ, tôi quay lại. Quả nhiên không ngoài dự đoán, đó là nắm đấm của “câu” hiệu phó. Ông ấy không phải muốn dùng nắm tay cứng như đá đó cốc đầu tôi chứ?

“Ái chà, sao.... lại nhiều muỗi thế, bốp bốp...”

“Câu” hiệu phó đại nhân! Ông vừa mới nói gì thế? Vì một con muỗi mà muốn đánh vào đầu học trò ngoan à?

Ông ta lúng túng, rút tay lại. Tôi nhìn “câu” hiệu phó, thở dài.

“Sau này, đừng ngủ gục trong giờ học nữa!” Ông ta gượng gạo.

Hãy lo cho bản thân mình trước đi rồi hãy nói! Sau này đừng làm những hành động khủng bố đó nữa!

Tôi quay lại nhìn chăm chăm vào vai “câu” hiệu phó. Vừa nghĩ đến tương lai của trường chúng tôi đều do đôi vai này gánh vác, tôi không khỏi rùng mình. Nhưng điều làm tôi sợ là, làm sao nghe được câu “Huệ Bản là học sinh ngoan!” từ miệng “câu” hiệu phó?

Tôi đi lên lầu.

“Huệ Bản!” Tú Nhi chạy về phía tôi.

“Hả, sao thế?”

Thời khóa biểu bọn mình thay đổi rồi! Mau chuẩn bị đi!”

“Gì thế?”

“Môn toán!”

“Hử? Môn toán... môn toán! “câu” hiệu phó!”

Tôi một tay đỡ gáy, một tay mở sách toán. Chẳng bao lâu, “câu” hiệu phó bước vào lớp.

Hiệp 1. Hôm nay, tôi nhất định thay đổi hình tượng tôi trong mắt ông! Nhìn chăm chăm “câu” hiệu phó, tôi hạ quyết tâm.

“Lớp trưởng, tới giờ học rồi.” Cái giọng nhả nhẹt của “câu” hiệu phó vang lên.

Ông ta vừa dứt lời, các học sinh đang nằm ngủ đều đứng bật dậy như cái máy. Cả lớp chào “câu” hiệu phó xong, ông ta không màu mè gì, giảng bài luôn. Không hổ danh là môn học giết người, 3 tiết học môn toán, tôi nghe không vào chữ nào cả. Nghe giảng một tiết môn toán, hao tổn sức lực bằng nghe 4 tiết học khác!

Trong lúc nghe giảng, tôi không rời mắt khỏi “câu” hiệu phó. A! Xem ra, tôi đã làm ông ta cảm động rồi. “câu” hiệu phó nhìn tôi, sau đó, cười nói: “Không làm bài tập à? Em phản đối hả?”

Chết...phải làm bài tập sao? Tôi nắm chặt bút chì, làm xong bài tập. Sau đó, tôi lại chăm chú nghe thầy giải bài. Nghe một hồi lâu, để làm tan đi cảm giác buồn ngủ, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm phong cảnh chốc lát.

“Lý Huệ Ân!”

Tôi mới rời mắt khỏi ông ta chưa tới ba giây, “câu” hiệu phó giống như đã đạt được cơ hội mong ước từ lâu, gọi lớn tên tôi.

“Tôi cứ nói sao hôm nay mắt em có vẻ lanh lợi thế, xem ra vẫn không được 30 phút!

Cầm cặp ra ngoài hành lang đứng!”

Thật có thể gọi, đây là một ví dụ điển hình về quân sự hóa giáo dục, tôi cứ thế bị đuổi ra khỏi lớp. Thôi, ngày mai làm lại. Tôi nhất định phải để “câu” hiệu phó thấy mặt tốt của mình.

Hiệp 2. Hôm sau, lớp tôi lại có giờ môn toán. Bất hạnh là, giờ toán lại xếp vào giờ mà ngay cả siêu nhân cũng không chịu nổi, tiết thứ 5. Tôi trước giờ chưa từng nghe qua có tiết học thứ 5, cho nên đối với tôi, chuyện này quả thật là chuyện “Một ngàn lẻ một đêm.”

“Câu” hiệu phó bảo chúng tôi làm gì, tôi liền làm thế ấy. Nhưng đến lúc làm bài tập, tôi không nhìn thấy đề bài, vẽ lung tung lên một góc tờ giấy. Tôi nghĩ thời gian có lẽ sẽ trôi nhanh một chút, nói không chừng, sắp tới giờ tan học rồi cũng nên. Khà khà...

Ánh mắt của “câu” hiệu phó hình như cũng không bình thường, có vẻ mơ hồ. Bạn đã trải qua thời khắc đẹp như thế chưa?

“Tất cả đều làm bài tập cho tôi! Ba phút nữa chúng ta giải bài!”

Tôi cúi đầu, lại lấy bút chì viết nốt trên góc tờ giấy 2 từ “khốn khiếp”.

“Gần đây cũng còn người viết câu, buồn ngủ chết đi được, khốn khiếp, lên giấy bài làm môn toán nhỉ?”

Tôi giật mình ngẩng lên nhìn: “câu” hiệu phó đứng bên cạnh, đang nhìn chăm chăm vào quyển tập toán của tôi. Chết!

“Dạ...”

“Tôi còn tưởng mình uống nhầm thuốc về mắt chứ?”

“Dạ!”

“Cầm cặp ra đứng ngoài hành lang cho tôi.”

Ở thời điểm mà chỉ còn lại 10 phút nữa là kết thúc giao kèo, tôi bị “câu” hiệu phó tuyên bố thất bại!

Cuối cùng, tôi cũng tổng kết được rằng: ở trên lớp, tôi không có cách nào ghi điểm với ông ta. Thế là, tôi quyết định hối lộ “câu” hiệu phó.

Hiệp 3. Chiến lược tấn công bằng cách hối lộ. Tôi đến căn tin mua nước cam tươi, mặt mày ủ ê đi lên lầu. Đúng lúc này, có người chặn đường tôi.

“Tiền triển tốt chứ?”

“May mắn hơn ai đó.”

“Hai chữ nản lòng hiện rõ trên mặt rồi kìa, nhìn qua là thấy ngay.”

“Vào giờ toán, lúc viết chữ lung tung, bị thầy phát hiện à?”

“Ừ.”

“Thật, tôi nói đúng rồi à?”

“Sao biết?”

“Tôi đoán mò.”

Khó khăn lắm, tôi mới làm cho trái tim bị Ngân Hách làm cho sợ chết khiếp của mình trở lại nhịp đập bình thường. Tôi bước vào phòng giáo vụ. Ngân Hách có thể cũng chú ý đến ánh mắt của người khác, chưa nói được mấy câu đã đi rồi.

Tôi khe khẽ ghé sát nhìn vào văn phòng “cẩu” hiệu phó. Nhưng, ông ta không có trong đó. Tôi cẩn thận đặt hộp nước cam tươi lên bàn, không để ý gì đến ánh mắt của các thầy cô xung quanh, tôi nhìn chăm chăm vào hộp nước cam. Vì “cẩu” hiệu phó, tốn chút tiền thì có đáng gì! Nghĩ đến “cẩu” hiệu phó sẽ uống hết nước cam này, tôi thấy phấn chấn hẳn!

“Em ở đây làm gì?”

Tôi không cảm thấy “cẩu” hiệu phó đang đi lại gần. Giọng nói nhão nhẹt của ông ta quả thật rất có ma lực, trong chốc lát đã làm tinh thần tôi phấn chấn lên hẳn. Nếu nghe thấy giọng nói ấy mà không phấn chấn tinh thần, thì có nghĩa là Lý Huệ Bân đã chết thẳng cẳng rồi.

“Dạ...”

“Cái này mua cho tôi à? Hô hô...”

“Cẩu” hiệu phó không đợi tôi mở miệng nói phải hay không, đã mở hộp uống liền mấy ngụm. Giờ thì tôi tiếc tiền quá! Tiền của tôi đều rơi vào bụng của “cẩu” hiệu phó rồi. Chết tiệt! Giá như đừng cá với hắn!

“Cẩu” hiệu phó uống xong, nói với tôi: “còn nhỏ mà sớm biết hối lộ rồi thì không tốt đâu. Em đến là vì đánh giá môn toán lần này phải không?”

“Không phải. Em chỉ muốn thầy thấy mặt nổi bật của em. Nếu thầy nói với em câu Lý Huệ Bân là học sinh ngoan!”

“Thật nực cười! Viết lên tập câu buồn ngủ chết đi được, tôi làm sao có thể nói loại người đó là học sinh ngoan? Thật không ra thể thống gì, em đừng nằm mơ. Đi ra!”

Cái nên uống đã uống hết rồi, bây giờ trở mặt không nhận người quen, da mặt dày thật đấy?

“Mau lên lớp đi!”

“Khôn khiếp...”

“Khoan đã!”

Lúc này, 2 từ “khôn khiếp” nói nhỏ vậy mà cũng nghe thấy sao? Tôi từ từ quay lại, “câu” hiệu phó hùng hổ đi lại gần tôi, xem ra đã nghe thấy rồi? Chết! “câu” hiệu phó đặt hộp nước cam rỗng vào tay tôi, nói: “Đem bỏ cái này vào thùng rác rồi hãy đi!”

Khôn khiếp! Hú hồn! Như thế là đã qua 3 ngày, tôi cuối cùng vẫn là thất bại. Thật ra, từ lúc đầu đối với tôi mà nói, khả năng dành chiến thắng còn ít hơn sao trong đêm đông!

Hôm đó, lúc quét dọn làm vệ sinh, tôi không may chạm mặt Ngân Hách ở sân sau trường. “Nào, gọi một tiếng đi.”

“Gọi gì?” Tôi giả bộ.

“Cậu chẳng phải thua rồi sao? Nhanh...”

“Khôn khiếp!”

“Cậu chẳng phải đã bảo không nói hai lời sao?”

Tôi trừng mắt nhìn Ngân Hách hồi lâu, sau đó mở miệng: “Bò câu bay, bò câu trắng, chia cắt, ca hát...a...anh! Được chưa?”

“Cái đó thì tính làm gì! Gọi lại!”

“Dù sao tôi cũng đã gọi rồi! Cậu còn muốn sao nữa!”

“Gọi lại lần nữa! Tôi chưa nghe?”

Tôi trừng mắt nhìn Ngân Hách, thật muốn đá một cái cho hấn văng đi, nhưng chắc chắn, hấn sẽ thấy thoải mái, hơn nữa, tôi cũng không muốn hấn chụp cái mũ “kẻ lừa bịp” lên đầu tôi. Tôi không muốn hấn dạy tôi là phải nên thừa nhận thất bại.

“Anh. Được chưa?”

Hấn toét miệng cười, tôi nhú mày, muốn rời khỏi chỗ xui xẻo đó. Nhưng, hấn giữ tôi lại, sau đó, nhét một mảnh giấy vào tay tôi rồi đi mất.

Chỉ còn lại mình tôi ở sân trường, giở mảnh giấy ra xem. Lúc tôi nhìn thấy nội dung mảnh giấy, tôi hét lên thất thanh. Phía sau số điện thoại của hấn có viết một hàng chữ...

“Á á á!”

Ngốc quá? Số điện thoại của tôi chẳng phải chỉ cần hỏi chủ tịch thì biết rồi sao!